

"אגורה באהלך עולמים"

(תהילים ס"א)

חקת - תשפ"ב

אמונה בקב"ה - חוקה חקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה

פרשתנו פותחת בעניין פרה אדומה, "זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה ואת אהרן לומר אל בני ישראל ויקחו אליהם פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עליה עלי". ידוע כי מצוות פרה אדומה נקראת חוק וכמו כל החוקים שיש בתורה, אין אנו יכולים ומסוגלים לרדת ולהבין את טעמי מצוות אלו בשורשם ולכן מכוונות כחוק, שעל אף חוסר ההבנה, עלינו לקיימם.

אומר **רבנו בחיי**: "חקת התורה- נקראים חקים משלשן גבול, כענין שכתוב: 'אשר שמתי חול גבול לים (שלא יכול הים לעלות ליבשה) חק עולם ולא יעברנהו, יחקות ירח וכוכבים לאור לילה', כלומר גבולי היום והלילה (לכל אחד יש את הזמן שלו), וזה להורות שנעצור המחשבה מלהרהר בהם ולא נעבור גבול מפני עומק השגתם".

פרשה זו מגיעה מיד לאחר פרשת קרח, שרצה קרח להרהר על חוקי התורה ובאה פרשה זו לומר לנו, אפילו אם יש דברים שאינם מובנים לנו בשכל, אל תהרהר אחריהם כי הם חוק מאיתו יתברך ועלינו לעשותם.

כן אומר **רש"י**: "זאת חקת התורה"- לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה? לפיכך כתב בה, חקה- גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה".

מוסיף ואומר **התנחומא** (במדבר, חקת, ח): "ויקחו אליהם- רבי יוסי בר חנינאי אמר, אמר ליה תהוהו ברוך הוא למשה, אני מגלה לך טעם פרה. אבל לא תאמר, חקה. דאמר רב הונא, קתיב: פי אקח מוזה, אני מישרים אשפט. וכתוב: וקחה ביום ההוא לא וקחה אור וקרות וקפאון, וקפאון. דברים המפסיקים מכם בעולם הזה, עתידין להיות צפויים לכם לעולם הבא".

אומר **רש"י** בסיום פרשת פרה אדומה (במדבר, יט, כב): "ויקחו אליהם"- משלהם (מדוע ישראל צריכים להביא ואין משה יכול להביאה מכספי המשכן?) כשם שהם פרקו נזמי זהבה לעגל משלהם, כך יביאו זו לכפרה משלהם. משל לבן שפחה שטינין פלטיין של מלך, אמרו: תבא אמו ותקנה הצואה. כך תבא פרה ותכפר על העגל". משמע מדברי רש"י שהפרה האדומה באה בכדי לכפר על חטא העגל. ממשיך רש"י ואומר: "כמו שפשע העגל שמור לדורות לפורענות, שאין לך פקודה שאין בה מפקודת העגל שנאמר: וביום פקדי ופקדתי וגו'. וכשם שהעגל מטמא כל העוסקין בו, כך פרה מטמאה כל העוסקין בה. וכשם שנטהרו באפרו (של העגל, כאשר טחן אותו משה ונתן לעם לשתות) שנאמר: ויזר על פני המים וגו', כך ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת וגו'".

מוסיף **הכלי יקר** ואומר: פרה אדומה תמימה. משל לבן שפחה שטינין פלטיין המלך אמרו תבוא האם ותקנה צואת בנה. לפי שכל הרוצה לבטל איזו גידול רע, אין די בשיכרות הענפים כל זמן שבארץ לא ימות גזעו שורש פורה ראש ולענה, כי סופה לחזור ולצמוח. אבל בביטול השורש, יפלו גם הענפים כמיש ואשמיד פרוי ממעל ושרשיו מתחת, מכאן שלא די בהשמדת הפרי לבד. לכך ארז"ל: העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה, ר"ל צריך לחקור איזו סבה גרמה להם לעבוד ע"ז, כי הסבה הוא השורש פורה ראש ולענה וביטול הסבה יפול המסובב דהיינו התולדה, והסבה נמשלה לאם המולדת התולדה ע"כ צוה ה' על שריפת הפרה אם של העגל, כדי שנלמוד מזה דין, העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה ואז לא ישובו לכסלה. ובפ"י כי תשא הארכנו לדבר מזה ושם מבואר שעיקר הסבה היתה רוב כסף וזהב שהשפיע להם הקב"ה (לישראל) כארז"ל (בברכות לא) אתה גרמת להם כו', ולפי שהזהב האדום, האדום הזה הביא לידי מעשה זה. על כן, יקחו פרה אדומה לשרוף ולבטל מראה האדום הזה. וזהב לא ירבה להם עוד ואז לא יבואו לידי מעשה כזה. וענין עמוק זה והמשל ושוברו הראה ה' במעשה העגל, כי הוא גרם טומאת המת לפי שבמתן תורה נעשו ישראל חירות על הלוחות חירות ממלאך המות ואין הפירוש שהייתה הכוונה לבטל המות לגמרי, אלא ענין חירות זה הוא דווקא מלאך המוות, שלא ימותו כ"א בנשיקה ע"פ ה' ואז לא היו המתים טמאים. כי כל עיקר הטומאה של המתים באה ממתה שהיא ע"י מלאך המוות הבא מסטרא דמסאבא.

ניתן לצפות בשיעור המלא בערוץ של הרב דוד לוי ביטויבו

אבל המתים בנשיקה, אין בהם שום צד טומאה שהרי ביום שמת רבינו הקדוש אמרו שבו ביום בטלה הכוונה ועיי"ש בתוספות (כי לא היה שם טומאה על כן התיירו לכהניס להתעסק בו, נמצא שבקבלת התורה נעשו בני חורין ממה"מ ובטלה הטומאה ועיי"ה העגל שעשו חזרו לקלוקלם והשליטו עליהם מה"מ ואם כן, העגל גרם טומאת המת. ע"כ תבא האם ותקנה צואת בנה להסיר הטומאה ע"י אפר הפרה וזה פירוש יקר".

אם כן, לפי הדברים שהבאנו אכן יש ביאור לעניין פרה אדומה ויש לה טעם ומדוע נאמר על מצווה זו שהיא חוק ואין להרהר אחריה?

האדמו"ר מסאטמר אומר כי כאשר אדם עוסק בתורה, יש כוח לתורה זאת לכפר על כל עוונותיו. כך מובא גם בגמרא **במנחות** (ק"י): "אמר ריש לקיש, כתוב: זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם. כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה, מנחה, חטאת ואשם. אמר רבא: האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה (לפי דבריך היה צריך להיות כתוב, זאת התורה עולה ומנחה) אלא אמר רבא, כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה (ולא חטאת) ולא מנחה ולא אשם". מה בעצם ההבדל בין ריש לקיש לרבא? שלפי ריש לקיש, גם בתקופת בית המקדש אם היה מי שעוסק בתורה עליו להביא קרבנות ואילו לפי רבא, לא היה לו צורך בהבאת קרבנות מתוך כוח התורה שלומד. ומלבד שהתורה מכפרת עוונות האדם, היא גם מצילה ושומרת אותו מהחטא. אם כן, כאשר נחזור לדור המדבר, הם הרי למדו תורה מפי משה במשך ארבעים שנה. משה קיבל את התורה מפי הגבורה ובוודאי שזו התורה הכי זכה ונעלה- והכי קרובה למקור. ועוד שאומרת הגמרא בראש השנה, שנשבע הקב"ה לבית עלי שלא יתכפר עוונם בזבח ומנחה עד עולם והייתה משפחה שהיו מתים כולם בגיל שמונה עשרה. אמר להם ריב"ז, יתכן ומביית עלי אתם, עסקו בתורה ויתכפר לכם. אכן ישבו ועסקו בתורה והאריכו ימים. והנה ראייה שלימוד התורה מכפר. לפי זה, הרי עם ישראל למדו תורה מפי משה כפי שאמרנו, אז מדוע צריך שתבוא האם ותקנה את צואת בנה? למה צריך את הפרה שתכפר על חטא העגל הרי יכול להתכפר להם ע"י לימוד התורה.

אלא, וודאי שהפירוש הוא, חוקה חקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה. שאפילו את הטעם הפשטי למה צריך שהפרה תכפר על מעשה העגל אין אנו יודעים להסביר וכל שכן אין לנו כל הבנה והשגה בטעם העמוק והפנימי של מצווה זו שגילה הקב"ה למשה.

לאחר צאת בני ישראל ממצרים, כשהגיעו למרה אומרת התורה: "ויצַעַק אֶל ה' ויִרְחַו ויִתְהַו וַיֵּץ וַיִּשְׁלַח אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֶׁם לֹא חָק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסְחָה". אומר רש"י: "במרה נתן להם מקצת פרושיות של תורה שיתעסקו בהם, שבת ופרה אדומה ודינין". הנה אנו רואים שנתן להם הקב"ה את מצוות פרה אדומה הרבה לפני חטא העגל ומכאן הראייה שוודאי יש טעם פנימי עמוק ואם את הטעם הפשטי אין אנו מבינים, את הטעם הפנימי על אחת כמה וכמה שאין אנו יכולים להבין.

אם נדקדק יותר נמצא שהגמרא **במסכת ע"ז** (ד): אומרת שישראל לא חטאו בעגל מצד עצמם. "אמר רבי יהושע בן לוי, לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה". פירש רש"י: "לא עשו ישראל את העגל - כלומר, גבורים ושלטיים ביצרם היו, ולא היה ראוי להתגבר יצרם עליהן, אלא גזירת מלך היתה לשלוט בהם, כדי ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, שאם יאמר החוטא לא אשוב שלא יקבלני, אומרים לו צא ולמד ממעשה העגל שכפרו ונתקבלו בתשובה וכו'". ונמצא שחטא העגל כופר לישראל.

ראיה נוספת לכך שהתכפר חטא העגל, מדברי התוספות שאומרים שבמשך ארבעים שנה במדבר לא עשו ישראל את הפסח מפני שהיו נזופים למקום (לקב"ה). שחטאו במרגלים ולא היתה רוח צפונת מנשבת ולכן לא היה ניתן למול וממילא לא ניתן לקיים את קרבן הפסח כי כל ערל לא יאכל בו. מכך שלא אמרו התוספות שהיו נזופים על חטא העגל אלא רק על חטא המרגלים, משמע שכופר להם לישראל עוון העגל. וכן כפי הידוע, שאמר הקב"ה למשה, סלחתי כדבריך ועשה להם משכן והשרה שכניתו בתוכם ובוודאי שאם היה עדיין רובץ עליהם עניין חטא העגל, לא היתה חוזרת השכינה ונמצא שחטא העגל התכפר לעם ישראל!

אם כן, מה הכוונה, תבוא האם ותקנה את צואת בנה? הרי כבר כופר להם. אלא, חוקה חקקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה! אין אנו מצליחים להבין אפילו את פשט הדברים ועל זה אמר שלמה המלך (קהלת, ז, כג): "אֲמַרְתִּי אֶחְקַמָּה וְהִיא רְחֹקָה מִמְּנִי", שלא הבין את עומק מצוות פרה אדומה.

נסה אנו לעמוד ולהבין מעט מה כוונת התורה באומרה "זאת חקת התורה".

אומרת הגמרא **במסכת שבת** (נה:): "אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבונו של עולם מפני מה קנסת מיתה על אדם הראשון? אמר להם, מצוה קלה צויתיו ועבר עליה. א"ל והלא משה ואהרן שקיימו כל התורה כולה ומתו (מדוע מתו?). א"ל מקרה אחד לצדיק ולרשע לטוב וגו'". עליו להבין, מה הכוונה בדברי הקב"ה שאמר מקרה אחד לצדיק ולרשע? וכי יש דבר שקורה אצל הקב"ה במקרה? ועוד, כיצד ניתן להשוות את הצדיק לרשע ולהגיד מקרה אחד לשניהם?

אומר **התנחומא** (וישב, ד): אָמַר אֲדָם לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַד שֶׁלֹא בְרָאתָ עוֹלָמְךָ קִדְּם שְׁנֵי אֲלֵפִים שָׁנָה, הִתְהַה תוֹרָה אֶצְלֶךָ אֲמוֹן, שֶׁכָּף דָּתִיב: וְאֶהְיָ אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְאֶהְיָ שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, שְׁנֵי אֲלֵפִים שָׁנָה, וְכַתִּיב בָּהּ, זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל. אֱלוֹלֵי שְׁהִתְקַנְתָּ מִן־לְבָרִיּוֹת, הִיִּית פּוֹתֵב בָּהּ דָּךְ. אֶלֶּא אֶתָּה לְתִלוּת בִּי אֶת הַעֲלִילָה. הוּי, נוֹרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אֲדָם. וְכֵן אֶתָּה מוֹצֵא שְׁאֵמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַשָּׁה, אִם יִרְאֶה אִישׁ בְּאֲנָשִׁים הַאֲלֶה הַדוֹר הָרַע הַזֶּה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְגו' אִישׁ, זֶה מַשָּׁה, דְּכַתִּיב: וְהָאִישׁ מַשָּׁה עָנָּה הַדוֹר הַטּוֹבִים בְּאֲנָשִׁים. וְכִיּוֹן שְׁאֵמַר לָהֶם: שְׁמַעוּ נָא הַמְרִים, אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לָכֵן לֹא תִבְיֹאוּ אֶת הַשְׁקֵל הַזֶּה. הוּי, נוֹרָא עֲלִילָה. וְכֵן הוּא אֹמֵר בְּיוֹסֵף, וְיִרְאוּ אֶחָיו כִּי אֲתוּ אֶהֱבֶה אֶבְיָהֶם, עַל יְדֵי לְשׁוֹן שֶׁל אֶרְגָּמוֹן שְׁעָשָׂה לוֹ פְתִנֵת פְּסִים, נִקְתָּב עָלָיו אֶרְבַּע אוֹנָאוֹת. פְּסִים, פִּי פוֹטִיפֵר, סִי סוֹחֲרִים, יִי יִשְׁמַעְאֵלִים, מִי מִדְּיָנִים. בְּשִׁבְלֵי פְתִנֵת פְּסִים גְּרַם לְכָל הַשְּׁבָטִים לִירֵד לְמִצְרָיִם. וְאָמַר רַבִּי יוֹדָן, הִנֵּה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ לְקַנֵּם גְּזֵרַת יְדַע תַּדַּע, וְהִבְיֵא עֲלִילָה לְכָל דְּבָרִים אֱלוֹיִי.

נבאר כי יש מנחה משותפת, שכך גזרה חכמתו יתברך וזה רצונו שיקרו מאורעות אלו כפי החשבון הידוע רק לקב"ה ואין מי שיכול להבין מדוע ולמה ובודאי שאין הקב"ה חשוד שעושה דין ללא דין ומה שאירע עם אדם הראשון, משה ויוסף זו גזירת הבורא ואין לנו לחקור ולדרוש במופלא ממנו. זו הכוונה "מקרה אחד לצדיק ולרשע", הקב"ה מנהיג את עולמו בחסרת שבתוך הסתרה ואין אנו מבינים כיצד מנהיג הוא את עולמו. אנו רואים צדיקים טובלים ורשעים נהנים ומתעוררת שאלה לאדם, מדוע דרך רשעים צלחה? אבל בכדי שתהיה בחירה חופשית לאדם, מראה הקב"ה שלדבוק בדרך התורה זה לא דבר קל ומאידך יש אפשרות להינות מהעולם מחוץ לגדרי הדת ובכך נשמרת הבחירה החופשית של האדם. עלינו לדעת ולהאמין באמונה שלימה, שכל הקורה איתנו, הכל נס מאתו יתברך, אין טבע ואין דבר שפועל בעולם ללא השחתו. חלילה מי שאינו מאמין, אין לו חלק בתורת משה.

בעומק הדברים, שאלו המלאכים מדוע קנס הקב"ה מיתה על משה? ידוע כי במעמד הר סיני קיבלו חירות ממלאך המוות ולאחר חטא העגל חזר וקנס עליהם מיתה. אם היה משה על הארץ ואפילו שלא היה נוטל חלק בחטא כפי שלא חטאו שבת לוי, מובן היה מדוע קנס גם עליהם מיתה. אבל משה רבינו כלל לא היה בעולם זה בחטא העגל אלא בשמים ומדוע נקנסה עליו מיתה? על זה אמר הקב"ה, מקרה אחד לצדיק ולרשע. כאשר הקב"ה לוחק צדיק בעולם, הדבר נותן כוח לאדם להבין שבסוף כולם מתים וכולם שווים ובעצם אפשר לעשות מה שרוצים שהרי בסוף כולם מגיעים למיתה, אפילו משה רבינו. זה בעצם הפתח לאדם לבחור בין טוב ורע.

אומר המדרש **בקהלת רבה** (פרשה ט): רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר אֲבָא פָתַח, הַכֹּל כְּאֶשֶׁר לְכָל מִקְרָה אֶחָד לְצַדִּיק, זֶה נֹחַ, שְׁנֵי אֲלֵפִים: אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה, אָמַר וּפְשָׁעָא מִן הַתְּבָה הַפִּיּוֹשׁ אָרִי וּשְׁבָרוֹ, וְהִנֵּה צוֹלַע. וְלָרָשָׁע, זֶה פְרָעוּה, אָמַר וּפְשָׁעָא פְרָעוּה לִישֵׁב עַל פְּסָא שְׁלֵמָה כְּשֶׁלְקַח בְּכַתְּבַת בְּתוֹ לֹא הָיָה יוֹדַע מִנְּגִינָקוֹן שְׁלוֹ וְהַפִּיּוֹשׁ אָרִי וּשְׁבָרוֹ, וְהִנֵּה צוֹלַע, זֶה מֵת צוֹלַע, וְזֶה מֵת צוֹלַע, הוּי: מִקְרָה אֶחָד לְצַדִּיק וְלָרָשָׁע. לְטוֹב, זֶה מַשָּׁה, שְׁנֵי אֲלֵפִים: וְנִתְרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, אָמַר רַבִּי מֵאִיר טוֹב, שְׁהָיָה מִחוּל. וְלָרָשָׁע, זֶה אֶהְרֹן, שְׁהָיָה עִסוֹק בְּטַהֲרָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְלְטוֹמָא, אֱלוֹ הַמְרָגְלִים שְׁאֵמַר דְּבַה רָעָה עַל הָאָרֶץ וְלֹא נִכְסוּ לְאָרֶץ, וְאֵלוֹ אָמַר וּטְבַחְתָּ וְשִׁבַּחְתָּ שֶׁל אָרֶץ. יִשְׂרָאֵל לֹא נִכְסוּ בָּהּ. וְלִזְבַּח, זֶה יֵאשָׁרָה, דְּכַתִּיב: וְיָרַם יֵאשָׁרָה לְבָנֵי הָעָם. וְלָאֶשֶׁר אֵינְנוּ זֹבְחִים, זֶה אֶחָבָב, שְׁבִטֵל קָרְבָּן מֵעַל גְּבֵי הַמּוֹזְבָּח, זֶה מֵת בְּחָצִים, וְזֶה מֵת בְּחָצִים. פְּטוּב, זֶה דָּוִד, דְּכַתִּיב בֵּיה: וְטוֹב רָאִי, אָמַר רַבִּי יֶחֱזֶקֶל וְטוֹב רָאִי בְּהַלְכָה, שְׁכָל מִי שְׁהוּא רוֹאֶה אוֹתוֹ זוֹכֵר אֶת תְּלִמּוּדוֹ. כְּחֻטָּא, זֶה נְבוֹכַדְנֶצַּר, דְּכַתִּיב: וְחֻטָּאָךְ בְּצַדִּיקָה פָּרַק. זֶה בְּנֵה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְיִמְלֹךְ אֶרְבָּעִים שָׁנָה, וְזֶה הַחֲרִיבוּ וְיִמְלֹךְ אֶרְבָּעִים שָׁנָה, הוּי: מִקְרָה אֶחָד. בְּעַצֵּם הַקְב"ה נוֹתֵן לְאָדָם פֶּתַח לְחַשׁוֹב שְׁנִיתָן לְהִינוּת מִהַחִיִּים לְלֹא עוֹל מִצְוֹת וְעַל הָאָדָם לְבַחֵר בְּדֶרֶךְ הָאֱמִת.

אומר המדרש **(בראשית רבה, ט, ה)**: "רבי חמא בר חנינא אמר, ראוי היה אדם הראשון שלא לטעום טעם מיתה ולמה נקנסה בו מיתה? אלא, צפה הקב"ה שנכבדנצר וחירם מלך צור (כאלפיים שנה אחרי אדם הראשון) עתידין לעשות עצמן אלהות ולפיכך נקנסה בו מיתה (קבע הקב"ה שכולם ימותו). הה"ד 'בעדן גן אלהים הייתי'. וכי בגן עדן היה חירם? אלא אמר לו, אתה הוא שגרמת לאותו שבעדן שימות (זה אדם הראשון). א"ל רבי יונתן, א"כ יגזור מיתה על הרשעים ואל יגזור מיתה על הצדיקים. אלא, שלא יהיו הרשעים עושים תשובה של רמיות, ושלא יהיו הרשעים אומרים, כלום הצדיקים חיים אלא שהן מסגלן מצות ומעשים טובים (היו אומרים שחיים הצדיקים בזכות המצוות), אף אנו נסגל מצות ומעשים טובים.

נמצאת עשיה שלא לשמה (שיקיימו מצוות בכדי לקבל חיות ולא לשם שמיים).

נשאל על דברי המדרש, היכן הבעיה? הרי אמרו רבותינו, לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצווה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה, בא לשמה. אלא, עלינו לדעת שיש שני גדרים של לא לשמה. הגדר הראשון הוא, כאשר יש לאדם פחד והוא ירא מהעונש ולכן מתחזק ומקיים מצוות, אך עם זאת הוא מאמין בהשם יתברך באמונה שלימה, רק שיש לו קושי אל מול היצר והפחד מהעונש הוא הגורם לו ללכת בדרך הישר. עליו אמרו רבותינו שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה.

המדרש שלנו מדבר בגדר השני של לא לשמה, שהאדם אינו מאמין במציאות השם יתברך והנהגת עולמו, אך מאידך הוא רואה שהמקיימים מצוות מקבלים חיות. הוא כמובן רוצה לחיות ולכן מקיים את המצוות מתוך כפייה, שרואה שהצדיקים מצליחים ואם הרשעים יענשו נקודת הבחירה תיעלם, כיוון שיבחר האדם ללכת בדרך התורה מתוך חוסר ברירה שאינו רוצה למות ולא מתוך בחירה אמיתית. הגדר הזה, לא יתקיים מתוך שלא לשמה יבוא לשמה, כיוון שכל מטרת האדם היא לקבל חיות ולהנות מזה העולם. לכן אומר הקב"ה, מקרה אחד לצדיק ולרשע, להראות את כולם שווים ולשמור על נקודת הבחירה.

זה עניין מצוות פרה אדומה, חוקה חקקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה. גזר הבורא יתברך וקנס על כל הבריאה מיתה. מכאן למדנו, מקרה אחד לצדיק ולרשע וזה שכתוב 'אדם כי ימות באוהל'.

מפורסם שהיה **הבעש"ט** מראה בדרכו המיוחדת שהכל מושגח מאת הבורא עד לפרט הכי קטן. מסופר שהיה מהלך הרב עם תלמידו במדבר ולא היה להם מים לשתות. פנה התלמיד ואמר, עוד רגע אני מת אם לא אשתה מים. שאל אותו הרב, האם אתה מאמין שעוד מששת ימי בראשית, ידע הקב"ה שאתה תגיע למדבר ולא יהיה לך מים והוא יזמן לך אותם? חשב התלמיד ואמר לו אני מאמין! אמר לו, אם כך, תראה ישועה. ואכן לאחר מספר רגעים הגיע גוי עם שני כדים מים ונתן לו לשתות בעבור פרוטה. שאלו את הגוי מהיכן הגיע והשיב, שלאדון אצלו הוא עובד יש באר מים בסמוך לביתו אבל היום הוא התעקש שאבא מים מהנהר. הראה הבעש"ט לתלמידו, שהקב"ה גרם לשיגעון רגעי אצל אותו אדון לשלוח את משרתו לנהר כיוון שידע שתהיה צמא ביום זה וכל זה מושגח מששת ימי בראשית.

כך גזרה חכמתו יתברך ואין לנו אפשרות להבין את הפעולות שעושה הקב"ה בעולמו. עלינו להבין שיש חוק וגזירה ואין לנו להרהר אחרי דבריו של הקב"ה, ונחיה באמונה שכך גזר הבורא מששת ימי בראשית. כמובן שצריך האדם להתפלל ולבקש, אבל לא יכנס לצער או עצבות. נדע שכל הקורה איתנו הוא ממנו יתברך והכל בדרך נס ולא בטבע. אדם רואה שהכל מקרה אחד לצדיק ולרשע ועליו לבחור בדרך הישר. זה עומק האמונה בהשם יתברך, שלפעמים קשה להכיל דברים מסוימים שמתרחשים בעולם אבל עלינו להאמין שהכל מושגח ולטובה וזה חוק בבריאה ללא הסבר.

יהי רצון שנוכח לאמונה השלימה ולעשות מעשינו לשם שמיים.

מוקדש לרפואת איתי רפאל בן מ'ירה, רבקה בת שרה, ישראל מרדכי דוד בן שמעון צב, משה בן רבקה, רוני בן מתילדה, לעילוי נשמת לאה בת רחל, ולהצלחת עם ישראל

ניתן לצפות בשיעור המלא בערוץ של הרב דוד לוי ביוטיוב

שבת שלום! הרב דוד לוי